

Sommaren 1987 tillbringade jag som vanligt några veckor som reseledare och fiskeguide på Island i samband med de fiskeresor som tidningen Flugfiske i Norden anordnade tillsammans med den norska tidningen Vi Menn. Hemkommen från den sommarens Islandsfiske skrev jag följande "beaktelse" över en av de största brunöringar jag träffat på...

EN HÄLSNING FRÅN ELMER

Jo, jag skulle hälsa så gott från Elmer.

Han lever och frodas. Elmer har blivit tjock som en gris det senaste året. Lillebror mår också bra och har lagt på hullet. Precis som alla de andra småsyskonen, kusinerna, bryllingarna och allt vad de nu är.

Jaså, du vet inte vem Elmer är?

Jo, Elmer är en brunöring i den berömda älven Laxá på Island. Elmer är tveklöst den största öring jag någonsin sett i ett strömmande vatten. Den lokala expertisen uppskattar hans vikt till cirka sju kilo och efter att ingående ha studerat honom i tre veckors tid, tänker jag inte pruta ett hekto på den uppskattningen.

Lillebror är Elmers lillebror (tror vi...) och står alltid just bakom Elmer och gnuggar nosen mot Elmers stjärtpole. Lillebror tror vi väger runt fem kilo och de här båda bjässarna är sedan omgivna av ett dussintal mindre syskon och andra släktingar, alla vägandes sådär två till fyra kilo.

Elmer, Lillebror och de andra bor alltså i Laxá – en av de vackraste (och fiskrikaste) älvar jag känner till. I ärlighetens namn ska dock sägas att just där Elmer & Co håller till, är det inte speciellt vackert. De står nämligen just nedanför en fördämningsbyggnad, i en stor djuphåla som det utströmmande vattnet bildat.

Under de fyra tidigare somrar, som jag fiskat i dessa vatten, har just den här platsen alltid lämnat ifrån sig flera öringar i 2 – 2,5 kiloklassen. Men det var inte förrän i år vi riktigt förstod varför.

I år var vattenståndet i Laxá lägre än tidigare och nästan inget vatten rann över dammluckorna. På grund av en utebliven algblomning i sjön Myvatn var vattnet dessutom kristallklart. Med polaroidglasögon kunde man utan problem studera Elmer och hans släktingar, där de gled omkring i sin djuphåla, precis som i ett akvarium.

Under de tre veckor jag var där, var vi säkert 25 – 30 fiskare, som någon gång försökte fresta Elmer och Lillebror med en fluga.

Men förgäves.

Någon gång blev Elmer uppenbarligen irriterad, för att inte säga heligt förbannad, på alla dessa alltmer fantastiska och färgrika flugor, som placerades framför, över, bakom och runt honom. Då tog han en kraftfull svängom i djuphålan, så att svallvågorna böljade och alla småsyskonen flydde i panik. Och hos den fiskare på stranden, som just då hade sin fluga i vattnet, steg pulsen till 400, kallsvetten trängde fram bakom myggnätet och hjärtslagen orsakade häftiga utslag på seismografen uppe vid Kraflavulkanen!

Men någon allvarligt menad attack mot våra flugor gjorde sällan Elmer. Och vi undrade alla vad han och hans släktingar egentligen livnärde sig på. Så stora fiskar borde ju nästan vara kannibaler, men vi såg dem aldrig jaga de mängder av småöringar i 2 – 4 hektos klassen, som ständigt pilade av och an i detta naturens eget akvarium. Ibland såg vi hur Elmer och Lillebror stod och gapade oupphörligt i strömmen. Uppenbarligen åt de - men vad?

Svaret fick vi, när en av Elmers småsläktingar gjorde misstaget att kasta sig över min gröna nattsländepuppa en kväll.

Det var en av de vackraste strömöringar jag sett. Skönt guldgulglänsande och fet som en julgris. Hans fetma var faktiskt så stor, att han knappast kunde simma! Den väntade långfighten uteblev helt. Elmer-kusinen (*bilden*), som visade sig väga 3,15 kilo, gjorde bara ett par halvtama rusningar, innan han gav upp.

När vi undersökte maginnehållet, visade det sig att öringen var sprängfylld av pyttesmå knott- och fjädermygglarver. Så små att det verkade ofattbart att fiskar i den viktklassen skulle ägna slika småkryp någon uppmärksamhet över huvud taget, än mindre ödsla energi på att gapa över dem. Men uppenbarligen fanns den här födan i sådana oerhörda mängder i Elmers Håla, att det lönade sig att stå där och gapa.

Den kvällen blev det köbildning vid flugbindarbordet. Alla skulle binda små knott- och fjädermyggimitationer. Ju mindre, desto bättre. Och alla talade vi fascinerat om de stora Laxå-öringarnas sofistikerade och kvalitetsmedvetna näringsval. Ack, vilken fröjd att vara flugfiskare i ett sådant vatten!

Nästa kväll kullkastades alla teorier.

Då landade Fridtjov fra Bergen en öring på 2,85 kilo från en annan del av älven. I öringens mage hittades två halvsmultna knipungar plus ett par avbitna ben från en tredje unge! Dessutom hade den en trehektos öring i matstrupen, vars stjärtfena fortfarande stack upp ur den grymma käften...

En del av oss blev fullständigt paralyserade över denna inblick i öringens barbariska värld, medan andra återvände till flugbindarbordet, nu på jakt efter de största krokarna, de största hackelfjädrarna och det mest knipungeliknande dubbingmaterialet!

Åtskilliga fantastiska flugkreationer skapades den natten. Och lika många fantastiska förslag på hur "Elmerflugan" egentligen borde se ut, kläcktes kring städen. Förslaget att köpa upp det lokala förrådet av badankor i plast och förse dessa med stora streamerkrokar, tyckte jag själv var bra, men av någon anledning förkastades den idén såsom varande oestetisk...

Men ingenting hjälpte.

Elmer står kvar.

Och han hälsar så gott.